

Anatomia humana

HEM DE FER MEMÒRIA PER SORTIR-NOS-EN



Jorge Bello

Bèlgica plora, però la plorera té mala memòria, qui plora no se'n recorda. Fóra millor de recordar-nos-en, i després preguntar-nos com és això, què hem fet perquè ens facin això.

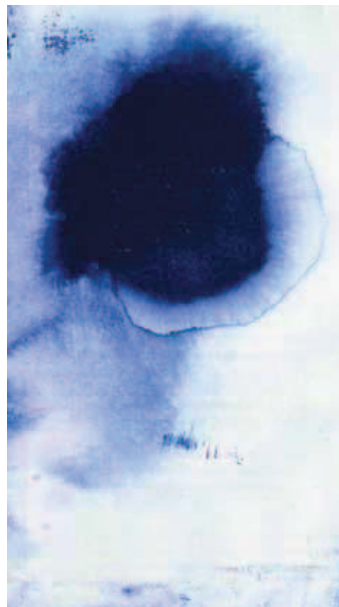
Deixo expressa constància que deploro tota mena de violència, sigui d'una banda o sigui de l'altra. La rebutjo, sigui prou evident, visceral, amb sang i patiments; o sigui legal, dissimulada, institucional, anònima, també amb sang, amb més patiments encara.

Tothom sap, tots sabem que la violència d'ara és una resposta a la violència d'ahir, i totes dues són deplorables en igual magnitud. Bèlgica va rebre bombes, i va respondre amb bombardejos.

Prou sabem que la violència ens duu a més violència, i és una espiral infinita d'acció i reacció, causa i efecte, violència i més violència.

❖ **HEM DE SORTIR** d'aquesta espiral de violència. Tal vegada una manera de sortir-nos-en sigui mirar el passat per mirar d'entendre el present. Tal vegada hi ha pecats gravíssims al passat que permeten d'entendre el present.

Hi ha una violència amb sang, visceral, descontrolada. També hi ha una



violència des del despatx, maquiavèlica, controlada. La violència visceral té un responsable amb cara i ulls. La violència des del despatx, en canvi, no admet responsables, una institució, tots i alhora ningú n'és responsable, i això la fa encara més violenta.

Tot i que la sang que hi ha al passat belga no justifica en absolut la sang del present a Bèlgica, i que tampoc no n'és

❖ **Qui rep bombes i respon amb bombardejos, és evident que no busca la pau i la justícia, sinó la venjança, i la foto**

la causa, fóra bo de tornar-la a mirar perquè encara és una ferida que sagna, tal vegada perquè res ha estat tornat. No sabria amb quina cara estripar-me les vestidures sota un sostre fet amb diners obtinguts amb sang i patiments.

Leopold II, rei de Bèlgica, aconseguia en 1885 que el país que avui és el Congo fos legalment propietat privada seva, estrictament la seva propietat privada. I llavors va sotmetre la població congolesta a una explotació cruel, sense mesura, inhumana.

❖ **PROPIETARI D'ALLÒ** que anomenava l'Estat Lliure del Congo, ha estat durant anys un tirà desprietat, un despota. Alhora que comprava mansions a la costa mediterrània, i mantenia amants, i vivia d'una forma llibertina, va esclavitzar milions.

Centenars de milers van morir assassinats. El periodista nord-americà Adam Hochschild, en 1990, parlava de deu milions de morts durant la tirania de Leopold, rei de Bèlgica, al Congo.

Tothom sabia d'aquesta tirania i de la vida que duia. Assenyalat per les protestes i la mala premsa, va invertir diners procedents del Congo per fer una luxosa obra pública a Bèlgica:

avingudes, parcs, museus.

Acusat, va cedir les explotacions mineres del Congo a empreses llavors seccretes, que tal vegada són les mateixes que encara exploten el subsòl congolès i que contribueixen a la guerra.

Acorralat per la crítica, va cedir per tal que el Congo ja no fos una propietat seva, sinó una colònia belga, el Congo belga, el país ja havia estat arruïnat. I va cedir part de les seves propietats a la nació belga. Avui conegut com el rei constructor, Leopold és antecessor de l'actual rei de Bèlgica.

Deia que la plor té mala memòria, i m'entossudeixo a obrir el calaix de la memòria tot i que aquells fets no semblen tenir relació de causa i efecte amb els atemptats a Brussel·les. Leopold va morir a 74 anys, i ha estat enterrat a l'Església de Nostra Senyora, cementiri de Laeken, barri de Brussel·les on són el famós Atomium i el castell on viu la família reial.

Si que sembla, en canvi, que els atemptats tenen relació amb el que ha fet, i amb el que no ha fet, i amb el que fa Europa envers els refugiats. Aquí és evident que hi ha una violència de despatx. Espanya continua que ven armes, i no pregunta per a què.

Més enllà de les postures per a la foto, si realment volem sortir-nos de l'espiral de violència, cal preguntar-se què podem fer per aturar la violència. Tal vegada mirar d'entendre què passa, aquí, allà i arreu.

[bello.cat / jordibell@gmail.com](mailto:bello.cat/jordibell@gmail.com)

Es racó d'en Cambreta

'PROVINCIAS'



Gustau Juan Benejam

Han passat ja cent dies d'ençà de les eleccions legislatives i encara no es veu ni d'enfora la formació del nou govern; i hi queda una mica més d'un mes per esgotar-ne el termini i que s'hagin de convocar noves eleccions.

I és que la situació actual, tot i les previsions de les enquestes, sembla que ha agafat tothom desprevingut i i ningú sap ben bé com manejar-la, perquè no estava en el cervell de ningú, ni dels qui van fer la Constitució.

❖ **LA CONSTITUCIÓ**, aquest text tan sacralitzat, que molts van votar al seu dia i pocs van llegir, molt ampla i oberta en certs aspectes, permetia una variada gamma d'interpretacions, deixades en mans d'un alt tribunal, modelat en la seua composició pels partits majoritaris, fet que, a la pràctica, ha anat tancant les seues possibilitats poten-



❖ **Si els diferents territoris que formen l'Estat no són uniformes i tenen necessitats diferents, quines ganes de voler fer engolir a tothom 'café para todos'**

cial, cap a un Estat altament centralitzat, tot i les aparences, d'acord amb l'ideari de les majories polítiques dominants.

Per aquest camí, han passat prop de quaranta anys i tot l'edifici polític sorgit ha començat a grinyolar. I un dels punts més visibles ha estat per l'organització territorial, el famós títol vuitè de la Constitució, el de les comunitats autònomes, però també el de les províncies: s'intentava crear un model territorial nou: les comunitats autònomes, però es deixava també el vell, en alguns aspectes dos models territorials superposats, que ha crea ben qualque duplictat administrativa.

❖ **LA CRISI ECONÒMICA** i social que vivim ha tret a la superfície l'esgotament del règim polític de la Transició i la necessitat de posar-lo al dia.

Però, ja és clar, si costa arribar a

acords de govern, molt més encara a pactar una nova *posada al dia* de la Constitució amb la qual, tanmateix, n'hi ha que s'hi troben prou bé, així com ha estat interpretada.

I ha sorgit un nou punt de fricció: les províncies. Una part del PSOE i C's -partits profundament centralistes- les volen reformar o suprimir. Des del PP i d'alguns sectors socialistes s'hi oposen de manera aferrissada.

Les províncies i les seues diputacions, tal i com avui les coneixem, van néixer fa prop de dos-cents anys després de diverses provatures fetes per l'estat borbònic nascut de de la Guerra de Successió, sobre els models centralitzadors i uniformitzadors francesos. L'actual Constitució les recull: «La província es una entidad local con personalidad jurídica propia, determinada por la agrupación de municipios y división territorial para el cumplimiento de las actividades del Estado».

I en tot aquest debat ha sortit el president de la diputació de Segòvia, el popular Francisco Vázquez Requero, anunciant gran calamitat per a una part important de la població de l'Espanya rural si arriba dalt la supressió de les velles diputacions.

Però, és clar, si els diferents territoris que formen l'Estat no són uniformes i tenen necessitats diferents, quines ganes de voler fer engolir a tothom *café para todos*.